

Життя смутку

Діана Притула

Снідаєш наодинці зі своїми думками
у тиші повній самотності й смутку,
невже всі ті страждання,
пережиті глибині кімнат
ти просто так відпускаєш за руку
тримаючи міцно кулак.

Обідаєш вже на роботі,
з купою незнайомих людей
яких побачивши вперше
досі не можеш забути,
і досі хвилюючі думи
перекидаються з боку у бік,
як ті навіжені собаки
жити в спокої не дають.

Вечеряєш далі в самотності
знову з тими думками
та невже ці страшенні турботи
не варті і слова його?
А думи тут дуже простенькі,
не любив він тебе голубко,
хоч як би ти не хотіла,
та не розтопиться серце його
лишь від гарячого дотику тіла.

Засинаєш у повному відчаї знову,
як з неба звалилась печаль,
яку вже напевно ніколи,
не забере сонний одчай.